Doğan Kardeş

SAYI 31 28 TEMMUZ 1975 150 KURUŞ

Mehmet Ali & Akşamsefası

Cancan ile afacan

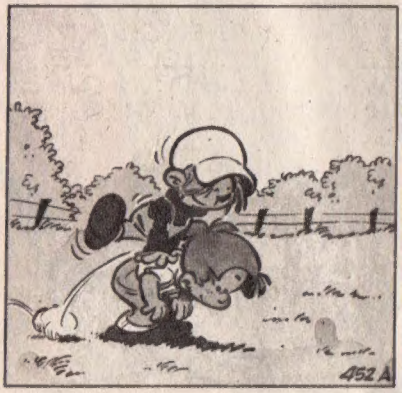

PİLOTLARI YUNUS'TU

Birçok yolcu meşhur Polerus Jack'i görebilmek için uykularını feda etmeğe hazırdı.

POLERUS Jack ismi verilen sevimli bir yunus balığı 15 sene Yeni Zelanda'nın Kuzey ve Güney adaları arasındaki kanalda pilotluk görevi yapmıştır.

Bedeni çikolata renkli, kuyruğu siyah olan pilot yunus, ilk defa 1899 yılında görülmüş. Daha sonra da görüp rapor edenler olmuş. Artık pilot yunus meşhur olmuş, pilotlar onun sayesinde kanalı rahatlıkla geçebilmişler. Yolcular onu görmek için güvertelere yığılırlardı. Hatta bazıları o kadar merak ederlerdi ki, pilottan bilhassa rica ederler, uykuda bile olsalar uyandırılmalarını isterlerdi. Böyle durumlarda kamarot kamaraları dolaşıp, «Pilotunuz gözüktü» diye haber verirdi.

Fakat yolcuların hepsi yunusu düşünmüyordu. Akılsız bir yolcu onu öldürmeye kalktı.

Bu sevimli yaratığı yok etmeyi isteyecek bir insan düşünülemez, ama yolculardan biri, kimbilir hangi sebeple, yunusu öldürmek istedi. Tabiî hemen önlediler. Bunun üzerine, 1904 yılında Yeni Zelenda Hükümeti, Kanal'daki yunusların korunması için özel bir kanun çıkarttı.

Yunus balığının sonunu hiç kimse bilmiyor. En son 1912'de görülmüş. Güvertede üstüste yığılıp denizi arayan gözler, bir daha pilot yunusu hiç görmediler. Kim bilir belki de onu tanımayan bir balıkçı zıpkınlamıştır zavallıyı. İnsanlara bu kadar sene hizmet etmiş bir balık için acı bir son...

㉕ TEHLİKELİ YOLCULUK

BU NASIL ÇALIŞIR?

NASIL DURDURACAĞIZ DİNA?

ÇIZÜLMEYİN, LİMAN MEMURLARI YARDIM GELİYOR!

GEMİ KIYIYA YANAŞIR YANAŞMAZ.

BABA

KIZIM..

DİNA SAHİLE ATLADI VE BABASIYLA KUCAKLAŞTI.

CANIM KIZIM KIZIM..

OH.. BABACIĞIM.. SAĞSIN.. YA ANNEM

O DA SAĞ..

DİNA'NIN BABASI, BAŞINDAN GEÇENLERİ ANLATTI. MUCİZEVİ BİR ŞEKİLDE İYİLEŞMİŞ VE GERİ DÖNMÜŞTÜ. FAKAT HER YER YANIP KÜL OLMUŞTU...

HER TARAF YANMIŞ...

HEMEN ŞANGHAY'A DÖNÜP KÖTÜ ADAMLARLA SAVAŞMAYA KARAR VERDİM.. SENİ ÇOK ARADIM.. SEN VE KAYIP ÇOCUKLAR HAKKINDA GARİP HİKAYELER DUYUYORDUM...

ÇİNLİLER YETİMLERİ BİR YABANCI KIZIN YETİMLERİ KURTARDIĞINI SÖYLÜYORLARDI. İZİNİ BULMAYA ÇALIŞTIM.. BURADA HERKES SENİN CESARETİNDEN BAHSEDİYOR, DİNA...

OH, TANRIM İNANAMIYORUM.

İMPARATORİÇE DE DİNA İLE TANIŞMAK İSTİYORDU!

BEN SADECE GEREKENİ YAPTIM SAYIN İMPARATORİÇE!

SEN BU ÇOCUKLARI KURTARDIN! DİLE BENDEN NE DİLERSEN... ALTIN?

YAKUT? NE İSTİYORSUN KIZIM..?

İYİ DÜŞÜN, DİNA..

BENİM TEK DİLEĞİM VAR..

DİNA KENDİSİNİ DÜŞÜNMÜYORDU...

BEN VE ÇOCUKLAR İÇİN YENİ BİR OKUL VE EV İSTİYORUM. AMA EVİN ÖNÜNDE KOCAMAN BİR HAVUZ OLMALI..

YERİNE GETİRİLECEK!

DİNA'NIN HİKAYESİ BURADA MUTLU SONLA BİTİYOR. DAHA DA MUTLU MACERA BAŞLIYOR...

SON

SİHİRLİ AYAKKABI

2

BEN HİÇ BİR ŞEY YAPMI-YORUM POTİNLER BE-Nİ OYNATIYOR-

GOOLL..

HARİKA BİR ŞUT...

BİLLY BÖYLE ŞUT ATABİLİR-MİYDİ? HAYRET DOĞRUSU!

YERE DÖĞÜ- TÜ ŞANS EŞİ- Rİ AYAĞI TOPA DEĞDİ...

SANTRADAN SONRA BİLLY HEMEN TOPU KAPTI...

HER ŞEY POTİNLER-DEN! BEN BÖYLE İSTOP YAPAMAZ-DIM.

ŞU TOPUN PAS OLARAK ATILIŞINA BAKIN.. NE GÜZEL

BİLLY BİZLE OY-NARKEN BÖYLE FUTBOL OYNA-MIYOR...

NEFİS BİR GOL ATTI.

BU KÜÇÜK SAĞAÇIK MÜ-DAFAYI YIKIP ATTI BİR KE-NARA..

MAÇ BİTTİĞİNDE..

ÇOK İYİ OYNADIN BİLLY

ATTIĞIN GOLLER DE ÇOK GÜ-ZEL Dİ..

HERHALDE OKUL TAKIMINDA OYNUYORSUN EVLAT

Mehmet Ali & Akşamsefası

ENDER KONCA

Kasımpaşa gençten Kasımpaşa A takımına, oradan İstanbulspor'a, sonradan Eskişehirspor'a transfer oldu. Daha sonra Almanya'ya gitti dönüşte Fenerbahçe'de oynamaya başladı.

ONLARI MUHAKKAK BULMAN LAZIM... BEN GİDİYORUM!

NEREDE BULACAKSIN... ÇÖPÇÜLER ÇOKTAN GİTTİ...

VE BİLLY SESLENMEYE BAŞLADI..

BİR DAKİKA DURUN!

ÇÖP KAMYONU İLERİDE ÇÖP TOPLUYORDU..

BINGLEY REFUSE DEPT

NE OLUYOR? NE İSTİYORSUN?

OD...O... ÇOK ZOR BULMASI DOĞUM BU KADAR ÇÖPÜN İÇİNDE...

LÜTFEN EFENDİM, YANLIŞLIKLA OLMUŞ NE OLUR BANA YARDIM EDİN... ÇOK ÖNEMLİ BENİM İÇİN..

SEN OKULA GİT OĞLUM.. BEN KAMYONU BOŞALTIRKEN BAKARIM... BULURSAM GETİRİRİM SANA...

NE OLUR BULUN.. YOKSA ANTREMANDA BAŞARI KAZANAMAM.. BEKLİYORUM OKULDA...

ÖĞLEDEN SONRA DERSLER BAŞLIYORDU

NİYE BÖYLE NEŞESİZSİN BİLLY.. SÖYLESENE

ÖĞLEDEN SONRA ANTREMAN VAR! BEN DE AYAKKABILARIMI KAYBETTİM.

BİLLY BİR ÇİFT ÖDÜNÇ FUTBOL AYAKKABI İLE ANTREMANA KATILDI...

TAKIMA YENİ GİRİP DENENEN ARKADAŞINIZ BİLLY GELİYOR..!.

FUTBOL DERSİ VERECEK Mİ BAKALIM.

BİLLY TOPUN KENDİSİNE GELMESİNİ İSTEMİYORDU.

AYAKKABISIZ BİR ŞEY YAPAMAYACAĞIM..

AL GİT BİLLY BU TOP SENİN..

BİLLY'İN ÖNÜNDE KİMSE YOK TU...

OFFFF!..

NE KÖTÜ BİR ŞUT..

BÖYLE OLACAĞI BELLİYDİ..

HAFTAYM DA..

HER HALDE BİR YANLIŞLIK OLDU. BANA SENİ TAVSİYE ETTİLER AMA BELKİ BOKS TAKIMI İÇİN Dİ...

HAYIR KIZ VOLEY BOL TAKIMI..

ANCAK ONLARLA OYNAR...

AZ SONRA.

OĞLUM BULDUM..

AYAKKABILARIM..

ÇOK ŞANSLISIN. ÇÖP BOŞALINCA AYAKKABILARIN ÜSTTE KALDI

ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM..

HAYDİ BAKALIM DAHA İYİ OYNAYIN BİLLY'NİN KÖTÜ FUTBOLUNA UYMAYIN...

BEN ONLARA GÖSTERİRİM. GÖRÜR ONLAR.

BU BİLLY DE NE YAPIYOR ŞİMDİ DE? ACAİP POZİSYONLARA GİRİYOR..

O TARAFA NİYE KOŞTUĞUNU BİLLY'DE BİLMİYORDU....

AYAKKABILAR BENİ O TARAFA KOŞTURUYOR. BU PAS ÇOK İYİ GELİYOR..

BİR ÇALIM ATTI...

HEPSİNİ DE GEÇTİM..

GOOOLL..

HARİKA BİR FUTBOL. BELKİ BU ÇOCUK HAKİKATEN GELECEĞİN YILDIZI!

Mehmet Ali & Akşamsefası

KARATE

BÜYÜK bir karşılaşmada kullanacağınız bir tek karate vuruşu üzerinde aylarca çalışabilirsiniz ve karşılaşmada hasmınıza vurduğunuz için diskalifiye olabilirsiniz.

Zamanınızı boşa mı harcıyorsunuz? Hiç de değil. Bir karatecinin ustalığı tatbik edilmeyecek kadar tehlikelidir. Bu yüzden bir karşılaşmada bir vuruşu iyi bildiğini göstermesi yeterli sayılır.

Bir savaş sanatı olan Karatede her türlü vuruş kullanabilinir, fakat yalnız karşınızdaki kişi hayatınız için savaştığınız bir düşmansa. «Dojo» denilen öğretim salonlarında birine zarar vermek affedilmeyecek bir suçtur.

Karate savaş sanatlarının en eskilerinden biridir. 3000 sene önce yazılmış Çin yazıtlarında sözü geçer. Ancak bu, karatenin tamamen Çin olduğu demek değildir. «Boş el» manasına gelen «Karate» kelimesi bile Japoncadır ve kişinin eli silâhsız olarak savaştığını belirtir. Bu kendini koruma sanatının Çin, Kore, Japon ve Okinava şekilleri vardır. Ama en çok bilineni Japonlar tarafından geliştirilmiş Okinava şeklidir.

Okinava adasının halkı doğuştan silâhsız çarpışma yeteneğine sahiptiler. Jiu - jitsu üzerinde ilk uzmanlaşanlardandılar ve Tod denilen, fazla sert olmayan ve güzel yumuşak hareketleriyle baleyi andıran, Çin boksunda çok ilerlemişlerdi. Sonra adaya o sırada hâkim olan Çinliler bir bildiri yayınlayarak silâh bulundurmayı yasak ettiler. Üzerinde veya evinde silâh bulunduran yakalanırsa cezası ölümdü. Okinavalılar kendilerini ezenlere kolay kolay pes edecek insanlar değildiler. Böylece Tod'u daha sert ve tehlikeli silâhsız bir savaş tekniği haline sokmak için çalışmağa başladılar. Başardıklarında silâhın gereği kalmamıştı.

Daha sonraları zaman değişti, adadaki Çin hâkimiyeti yerini

Japonlar'a bıraktı. Yeni hâkimler bu savaş sanatını çok beğendiler ve kendileri de öğrenmeğe başladılar. Aslında o kadar çabuk öğrendiler ki, ilk karate gösterisini yapan Funakoşi isimli bir Japon uzmandı. Funakoşi 1917 senesinde Japonya'da ilk gösterisini yaptığında büyük ilgi görmesiyle yeni bir spor dalı doğmuş oldu.

Juda ile karatenin arasındaki en önemli değişiklik, birincinin bir güreş şekli olması, oysa karatenin el, yumruk, dirsek ve tekme vuruşlarıyla ayağın da kullanıldığı bir boks şeklini andırmasıdır. İşte bu yüzden karatenin bilgili bir öğretmen nezaretinde yapılması gerekir. Karate çalışan biri öldürücü vuruşlarından birinin hasmına isabet etmemesini sağlamak mecburiyetindedir.

Karate yapıldığı yerlere göre birçok şekle girmiştir. Yalnız Amerika Birleşik Devletleri'nde 20 çeşit karate öğretilmektedir. Onun için bu sporda birtakım katî yönetmelikler uygulamak olanaksızdır.

Karate hakkındaki popüler fikirlerden bir çoğu gerçekten uzaktır. Karateka denilen karateciler bir vuruşta tuğlalar kırmak, bir yumrukta kapıları kırmak için çalışmazlar. Bir karate uzmanı bunları yapabilecek yeteneğe sahiptir, fakat böyle gösteriler onun için önemsiz şeylerdir.

Karate öğrenmek isteyen bir kişi Dojo denilen dershanelere giderek bu isteğini gerçekleştirebilir. Bugün hemen hemen her şehirde bir veya birden fazla Dojo vardır. Kullanılan kıyafet hemen hemen Judo elbisesinin aynıdır ve adına Keykogi denir.

Karatenin rütbeleri de Judo'nunkine benzer. Kyu veya sınıflarla başlanır ve sonra daha uzman olan Dan veya basamaklara geçilir. Bu sınırlar için sınavlara giren Karatekalar'a çeşitli renklerde kuşaklar verilir. Başlama sırasına göre kuşak renkleri aşağıdaki gibidir:

9'uncu Kyu — Beyaz kuşak

8'inci Kyu — Beyaz kuşak bir siyah çizgi

7'nci Kyu — Beyaz kuşak iki siyah çizgi

6'ncı Kyu — Beyaz kuşak üç siyah çizgi

5'nci Kyu — Sarı kuşak

4'ncü Kyu — Portakal rengi kuşak

Yukarıdaki sakin görünüşlü kişi ilk Japon karate uzmanı Funakoşi'dir.

3'ncü Kyu — Yeşil kuşak

2'nci Kyu — Mavi kuşak

1'nci Kyu — Kahverengi kuşak

1'nci Dan — Siyah kuşak

2'nci Dan — Siyah kuşak bir çizgi

3'ncü Dan — Siyah kuşak iki çizgi

4'ncü Dan — Siyah kuşak üç çizgi

5'nci Dan — Kırmızı kuşak.

❸ YÜZÜNCÜ MANTAR CÜCESİ

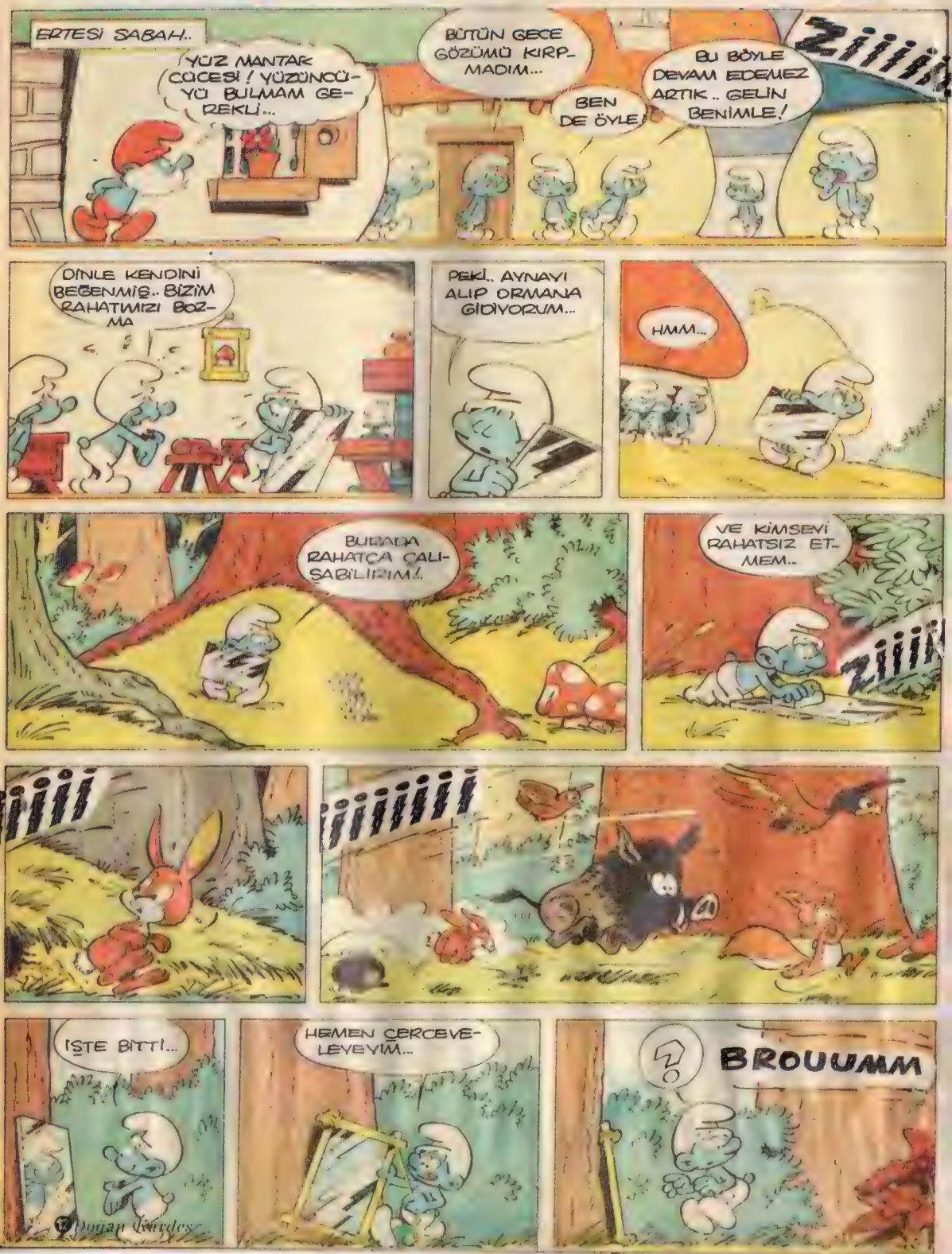

EYVAH FIRTINA GELİYOR!

KÖYE DÖNMELİ-YİM..

HAY AMAN, YAĞ-MUR BAŞLADI !!!!

SAĞNAK HA-LİNDE YAĞI-YOR...

ŞU AĞACIN AL-TINDA KORUNA-YIM BARİ YAĞ-MURDAN...

DİKKAT ET KÜÇÜK MAN-TAR! FIRTINA ANINDA AĞAÇLARIN ALTINDA DUR-MAK TEHLİKELİDİR..

HALA BÜTÜN YAKIŞIKLILIĞIM ÜZERİMDE!

CRAC

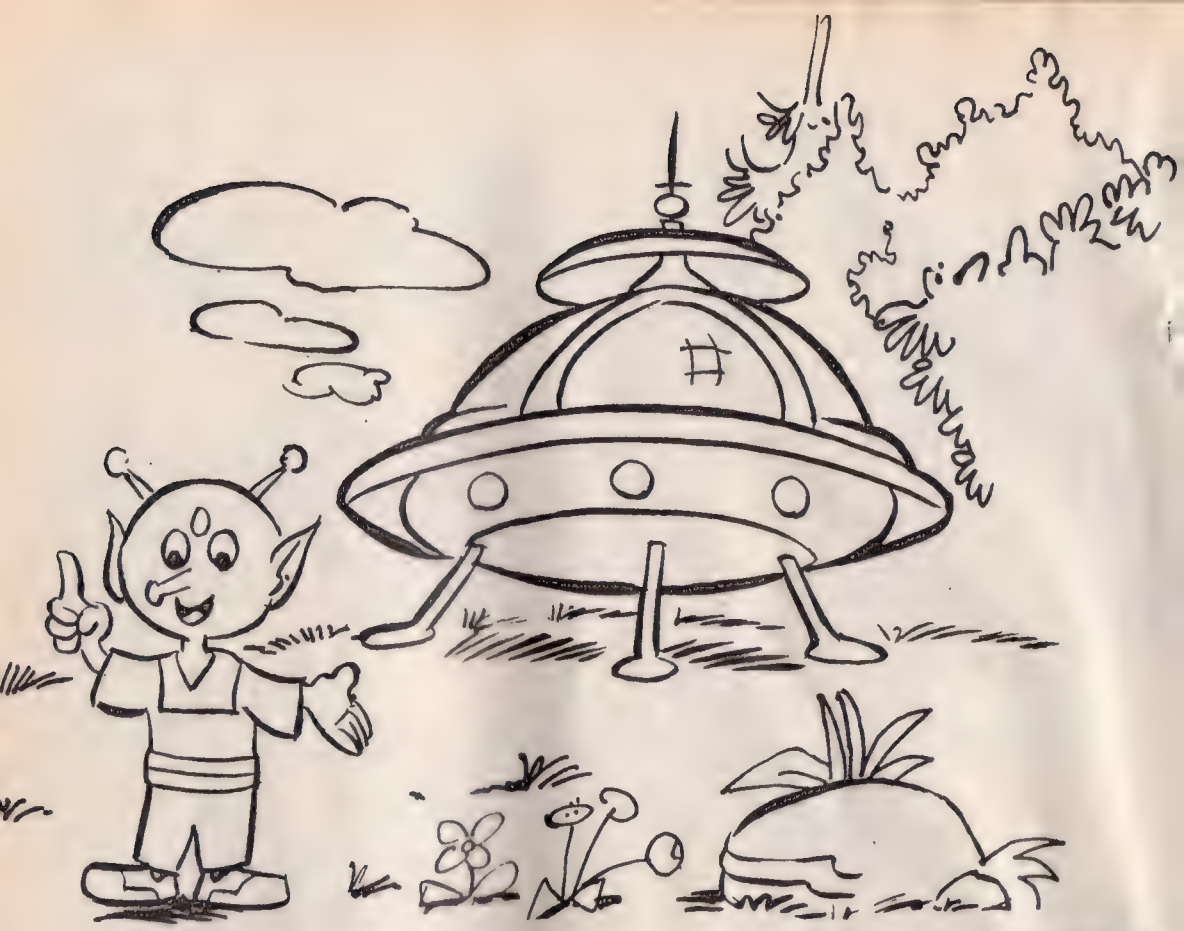

EN DEĞERLİ ŞEY

Yazan: PEKCAN TÜRKEŞ

MASAL

GÜNEŞ ışınlarının denize pırıl pırıl bir renk verdiği bir bahar sabahında Ayşe ve arkadaşları; denizi kucaklayan koyun sağ yamacını izleyerek ilerideki yemyeşil tepeye varmağa çalışıyorlardı. Bu pazar tatilinden faydalanarak güzel bir piknik yapmak isteyen çocuklar; doğaya yakınlaşmaktan yepyeni bir heyecan duyuyorlardı. Doğanın Ayşe'de kazandırdığı mutluluğu; sınıf arkadaşlarından Handan azaltmağa çalışıyordu. Tembel ve haylaz olan bu kız, Ayşe'nin okuldaki başarılarını kıskandığından dolayı onu bu piknik yerinde bile rahatsız etmekten çekinmiyordu. Ayşe, annesinin ölmeden önce kendisine verdiği kolyeye baktı. Parıldayan bu altın kolyede eski anılarını görür gibi oldu. Sonra gözleri, tepenin aşağısında uzanan denizin dalgalı sularına kaydı. Denizin dalgalı sularında artık anıları dalgalanıyordu.

Çocukların bulunduğu yer, yemyeşil çimenler ve rengârenk çiçeklerle kaplıydı. Annelerinin hazırlamış olduğu yemeği yedikten sonra öğle uykusu için yumuşak otların üzerine uzandılar. Uyandıklarında vakit ikindiye yaklaşıyordu. İlerideki çam ağaçlarının gölgeleri tâ buraya kadar uzanıyordu. Sıcak, kuvvetini azaltmıştı artık. Çocuklar evlerine gitmek üzere eşyalarını toplarken, bir ses duydular:

— Durun olduğunuz yerde.

Çocuklar şaşırdılar. Handan'ın yine bir muziplik yaptığını sandılar. Oysa Handan yanlarındaydı. Ses ise, ileride çalıların arasındaki karaltıdan geliyordu. Çocuklar, dikkatle baktıklarında bu karaltının filimlerde gördükleri uçan dairelere benzediğini farkettiler. Biraz sonra başının iki tarafında antenleri bulunan ve kırmızı camdan üç göze sahip bir yaratık, uçan daireye benzeyen kutudan çıkıp onlara doğru yaklaştı. Radyo dalgalarıyla boğulmuş bir sesle:

— «Dünya ile güneş arasındaki sakin bir gezegen olan Finium'dan geliyorum» dedi.

Bu sözlerle şaşkına dönen ço-

cuklar etraflarına baktıklarında, tepenin masmavi camdan bir barikatla çevrilmiş olduğunu gördüler. Handan, bu barikatı aşmak için koşmava başladı. Fakat bütün çabası boşuna gitti. Çünkü aşılacak gibi bir barikat değildi. Bunu gören uzaylı yaratık arabanın çalışmasını andıran bir kahkaha attı:

— «Boşuna gayret etmeyin. Soracağım soruyu cevaplandırmadıkça buradan ayrılamayacaksınız. Şimdi beni iyi dinleyin: Siz, dünyalılarla yüzyıllarca dostluk içinde yaşadık. Atalarınızın gezegenlerimize yaptıkları ilk yolculuklardan memnunduk. Zamanla anladık ki, siz dünyalılar kötü duygular taşıyorsunuz. Gün geçtikçe artan tembellik, kin, nefret ve savaş duygularınızı bizim halkımıza da bulaştıracağınızdan korktuk. Ve babalarınızın yıldızlarımıza ulaşamamaları için gereken bütün tedbiri aldık.

Şimdi soracağım soruya gelelim. İnsanların sahip oldukları en değerli şey nedir? Ve bu şeyi bana verebilir misiniz?»

Böyle acaip bir soru karşısında çocuklar şaşırdılar. Herkes birbirine bakıyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Ayşe babasının kitap alması için kendisine verdiği on lirayı çıkardı. Ve o anda Handan sert bir hareketle:

— «Sersem, bu uzaylı yaratığın on lirayı kabul edeceğini mi sanıyorsun?» dedi. «Daha kıymetli bir şey vermemiz gerek. Örneğin senin şu altın kolyen» diye ilâve etti.

Ayşe'nin boynundan kolyeyi koparıp, aldı. Ayşe, ölen annesinin hatırasını kaybetmek istemiyordu. Hıçkırarak:

— «Handan, ne olur o kolyeyi verme. Gelin arkadaşlar en değerli şeyi bulabilmek için BİRLİKTE bir çare düşünelim» dedi.

Bu konuşmayı buğulanmış cam gözlerle seyreden uzaylı yaratık alçak bir sesle şöyle dedi:

— «Ayşe, sorduğum soruyu başarıyla cevaplandırdın. Sahip olduğumuz en değerli şey BİRLİKTE ve BERABER olmamızdır. Gelecek sizlerin ve bizlerindir. Artık BİRLİKTE yaşayıp, BİRLİKTE çalışıp, BİRLİKTE karar verebiliriz. Şimdi serbestsiniz.»

Bu sözlerle birlikte mavi barikat perdesi de kalktı. Ve uzaylı yaratık yavaş adımlarla uçan dairesine bindi. Sonra arkada mavi bir duman bırakarak oradan ayrıldı.

Çocuklar hâlâ düş gördüklerini sanıyorlardı. Ayşe ise bir taşın üzerine oturmuş, annesinin hatırası olan altın kolyeye bakarak, bu uzaylı yaratığın söylemiş olduğu en değerli sözcüğü düşünüyordu.

Mehmet Ali & Akşamsefası

** TAVŞAN **

Çeşitli türleri vardır. Gördüğünüz tavşan diğerlerinden ayrı olup, kulakları oldukça uzundur. Ve arka ayakları çok büyüktür.

Çok çevik ve süratli hayvandır. Yakalamak imkânsızdır. Kaçarken sürati 80 km'yi bulur. Çok akrobatiktir. Dört metreye kadar sıçrar.

Yakalamak bir avcı için sürprizdir. Hemen arka ayakları üzerine kalkar, kulaklarını diker ve tetikte bekler. Kulakları 15 santimdir.

Bazıları 6 - 7 kilo gelir. Ömrü 8 yıldır. Yiyeceği yaprak, kokulu bitkiler, çimen ve buğdaydır.

Bir anne tavşan senede 4 defa yavrular ve 16 minik tavşancık dünyaya getirir. Bir çift yavruyu bir hafta kadar yarım yamalak emzirir.

DEĞİRMENİN ESRARI

Yazan: **Hadi BESLEYİCİ** 21

VELİ: «İyi, öyleyse hemen durmayalım,» diyerek Ali'yi kolundan tuttu. İki kardeş vadiye doğru ilerlemeye koyuldular. Değirmenin göründüğü çam ağacının altına gelince her ikisi de iki ellerini ağızlarının kenarına koyup, seslerinin tüm gücü ile bağırmaya başladılar.

— «Erkuuuut! Aylâaaa!»

— «Tanerrr. Neredesiniz?»

— «Aylâaaaaa! Bizi duyuyor musunuz. Ses veriiiinnn.»

Her iki kardeş sesleri vadide yankılar yaparak dönüyor, fakat bir cevap alamıyorlardı. Sesleri kısılıncaya dek bağırdıktan sonra sustular. Hayret ve korku ile birbirlerinin yüzüne baktılar.

Ali:

— «Yoklar, dedi umutsuzca.»

Veli:

— «Değirmene kadar inelim, diye karşılık verdi.»

Ali yutkundu.

— «İnelim mi?»

— «Evet, çok yaklaşmaz, karşıdan bir iki kez daha bağırıp döneriz,» dedi.

İkizler çabuk adımlarla değirmene doğru inmeye koyuldular. Güneş alçalmış, vadiye kayaların gölgesi düşmüştü. Değirmen ve üzerinde bulunan ev her zamanki yalnızlığı içinde bir parça daha karanlığa gömülmüştü. Dere kenarında bir süre ilerleyen Ali ile Veli daha fazla ilerlemek gücünü kendilerinde bulamadan oldukları yerde durdular. Değirmen ve ev yüz metre kadar ilerlerinde, iyice görünmekteydi. Etrafta kimsecikler görünmüyordu.

Veli:

— «Yoklar,» dedi. Ali: «Belki hâlâ içerdedirler. Bağıralım,» dedi.

Gene ellerini ağızlarının iki yanına dayayarak bağırmaya başladılar.

— «Erkuuuuut! Taneeeeer! Aylâaaaaa! Artık geliiiiiin!»

Fakat çabaları boşunaydı. Sesleri vadide yankılanıp tekrar geri dönüyor, fakat kimse cevap vermiyordu. Bu sessizlik karşısında tüm korkuya kapılan çocuklar, geri dönüp bacaklarının olanca gücü ile kaçmaya başladılar. Ali korkudan beyazlamış yüzüyle Veli'ye:

— «Koş, çabuk kaçalım buradan. Hortlak yedi onları. Koş!» diyordu.

Kuzuların yanında duran Kezban elinde sopasına dayanmış, onları bekliyordu. Kardeşlerinin yalnız geldiklerini görünce:

— «Nerede onlar?» diye sordu.

Ali:

— «Yoklar işte. Hortlak yakaladı onları.»

Kezban:

— «Dedeme, Raşit Bey Amca'ya ne cevap vereceğiz?» dedi.

Ali:

— «Cevaptan önce haber vermeliyiz. Kuzuları toplayın, çiftliğe dönüyoruz,» diye karşılık verdi.

Veli:

— «Belki de onlar bizden önce çiftliğe dönmüşlerdir,» diyerek bir umut yolu bulmak istedi.

Ali:

— «Nereden dönebilirler? Dönmüş olsalar buradan geçmeleri gerekli. Başka yerden gidemezler,» karşılığını verince susmaktan başka bir yol bulamadılar. Üç kardeş kuzuları önlerine katarak çiftlik yolunu tuttular.

Çiftliğe vardıklarında Raşit Bey onları karşıladı:

— «Bizim çocuklar nerede?» diye sordu. Ali birdenbire kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

— «Beni dinlemediler. Gittiler oraya.»

Raşit Bey şaşırmıştı:

— «Neredeler, nereye gittiler?» diye telâşla sordu. Bu soruya Kezban cevap verdi.

— «Değirmene, hortlaklı eve gittiler.»

— «Evet, çok yalvardık ama, bize korkaksınız, biz gidip bakacağız,» dediler. Bekledik onları. Gelmeyince de ağabeylerim gidip baktılar. Bulamadan döndüler.»

Raşit Bey çocuklara ne diyeceğini şaşırdı. Kafasında «Acaba?» diye bir soru çengellenmişti. «Acaba köylülerin dedikleri doğru muydu? Değirmen evinde hortlak mı barınmaktaydı?» Fakat 20. yüzyılda böyle bir şeye inanmak güçtü. Bunun bilimsel bir değeri olamazdı. Olsa olsa saçmalıktı. «Peki ya çocuklar? Çocuklar neden dönmediler? Onlara ne oldu?» Son bir umutla, yanında ağlamaktan gözleri kızarmış bir halde duran çocuklara döndü.

— «Değirmene gittiklerini iyi biliyor musunuz?»

Ali ile Veli hıçkırıktan boğazları tıkanmış bir halde cevap verdiler:

— «Gözlerimizle gördük gittiklerini. Bir daha dönmediler.»

Raşit Bey:

— «Peki siz evlerinize dönün, bana Musa Dayı'yı gönderin,» dedi. Çocuklar suçlu suçlu oradan ayrılırken Raşit Bey hâlâ düşünüyor, bir taraftan da çocuklar çıkar diye bekliyordu.

(Devamı Var)